

Тѣ сж торъ и нищо друго. За тѣхъ брадва, за да сторятъ мѣсто на ония, които носятъ младостъ, волностъ, бѣднина!

Тодоръ.

Защо? — Идете между тѣхъ, повдигнете ги, станете имъ водители. Да събаря всѣки знае, но да гради, да издигне нѣщо — тамъ е майсторството.

Еремия.

А знайте ли, че водителятъ на нищитѣ е тоже нищий. Тѣ търпятъ и слушатъ само оногова: който ги ласкае, който имъ разправя за нѣкакъвъ рай, гдѣто само просеци имало, защото само просекътъ билъ праведенъ; слушатъ тогава, който не смѣе да имъ се изкиска прѣдъ очитѣ и да имъ каже, че тѣ сж лишни хора — А такава нѣщо не може да стори една волна натура, единъ избранникъ. Истинскиятъ чловѣкъ не може да търпи първенството, което му се дава подъ наемъ.

Тодоръ.

(Съ насмѣшка). Тогава вие ще подсмърчате много далечъ отъ първенството. И, безъ право осжждате ония, които поне се мъчатъ да разбератъ тия нищи, по вашия езикъ.

Еремия.

Впрочемъ, тѣхното невѣжество и слѣпа вѣра ви радва, защото — само въ мѣтна вода се лови едра риба.

IX.

Тодоръ.

Се кани нѣщо да възрази, но Бистра влиза съ кафетъ и ракията, а съ нея и Епитропа Динко, сръденъ рѣстъ, тѣнтурястъ човѣкъ съ малки